

Miquel Alberola

CAFE DEL TEMPS

Dalai Lerma i la remodelació pendent

Entre altres decisions d'interès familiar —el finançament del despropòsit fluvial de **Lermentina Ródenas**, posem per cas— el ple del Consell del dia de la loteria va servir al president del govern valencià per a executar les destitucions d'una quantitat de càrrecs intermedis de la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència. L'estil de la casa sempre ha passat per reservar-se els períodes de relaxació vacacional per a posar grans remeis a grans mals. L'operació s'havia treballat amb tres mesos d'antelació des dels despatxos del PSPV-PSOE del carrer que du el nom d'un lloc de la Manxa, amb el suport logístic d'alguns nominats en la Presidència i en les Corts, amb mires de depurar el reducte ciscarista. La conjuntura, després de la invitació a l'eclipsi que Madrid havia proposat, sense pal·liatius, a **Cebrià Ciscar**, resultava propícia.

D'una banda, Madrid no havia donat a l'ex-conseller Ciscar la intenció de suplantar, ni que fóra democràticament, **Joan Lerma**, que això implicava el reconeixement a la discrepància en un partit que és un, que és gran i harmoniós. I de l'altra, Joan Lerma, per raons de fàcil argumentació, tampoc havia dispensat Ciscar de l'acció d'apartar-lo de tan honorable situació. Si la presència de Ciscar intranquil·litzava Lerma, la seua absència tampoc l'acabava d'asserenar, aspecte que confereix atributs de més habilitat per al diputat que no per al president. Dins d'aquest estat tan aprofundit per la psicologia és on pren forma la destitució dels directors generals **Enric Cuñat** i **Enric Soriano** —i no la de **Manuel Ortiz**, que ha tripulat en més famílies que no ha produït el partit i el secretari general **José Antonio Ibars**.

La disposició del dia de la loteria res-

pon a una primera fase, la segona etapa de la qual preveu la decapitació de **Baltasar Vives** i **Carlos Fernández**, els dos directius que han salvat la pell gràcies a la dificultat de la seua substitució, i que culminarà, anul·lats els incondicionals de Ciscar, en la divisió en dos de l'actual conselleria: cultura per un costat, i educació per l'altre. Amb tota probabilitat, les setmanes posteriors a les eleccions autonòmiques del 91 seria el moment més indicat per a efectuar aquest fraccionament que descartaria qualsevol hipotètica nidificació de Ciscar en el futur. Mentrestant, la introducció de peces com **Toni Clemente**, actual director general d'Ensenyaments Universitaris, plaça que va deixar vacant **Antoni Escarré** per a assumir el càrrec màxim; **José Antonio Godoy**, ara secretari general i abans director territorial dels serveis d'Alacant, des d'on es va lluir deixant créixer un conflicte lingüístic en un institut de Benidorm que, amb la llei en la mà, no durava dos hores, i **Joan Calabuig**, un pesant —cent quilos llargs— del lermisme infantil que ara conduirà inequívocament els destins de la direcció general de Joventut amb la missió peremptòria de redimir i reconduir les Joventuts Socialistes cap als interessos del president, han estat programades en aquest sentit.

Els interfectes, llevat de **Cuñat**, han pagat factura per un simple concepte de filiació. De fet, **Cuñat** ja tenia la calça al garró per idèntic delictes, però va incórrer en la ingenuïtat de creure's que justícia i partit era tot un. L'ex-director general de Patrimoni Cultural va fer més evident la seua sentència en paralitzar les obres de reforma de les Corts, intervenció que danyava el conjunt arquitectònic i que, per tant, posava en dubte l'excel·lència del president **Anto-**

nio García Miralles, —su sordolencia, que en diuen— el qual va moure Lerma amb Santiago per consumir la catàstrofe. Si això no era suficient, Cunat va fer la mateixa, cosa que no ha transcendit massa ni poc, amb l'alcaldessa de València, desestimant el projecte d'un pàrquing subterrani a la plaça del Patriarca que posava en perill, a la llarga, els fonaments de l'església que dona nom a la plaça, negativa que ocasionava algun inconvenient als plans triomfals d'un consistori que ha de propinar cops efectistes en matèries de trànsit i infraestructura per demostrar que **Ricard Pérez Casado** anava equivocat i que l'actual equip és el més apropiat.

Amb els matisos que està adquirint la dinàmica ordinària, es pot esperar que el conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports, **Rafael Blasco**, aliat de Ciscar quan Ciscar tenia què repartir, ja pot fer la lectura correcta del present. La família, ¿veus?

El toc d'atenció va matar l'estrella de la ràdio

El diputat del PSC i membre de la comissió de control de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, **Xavier Guitart**, ha formulat un parell de queixes al director de la CCRTV, **Joan Granados**, i al de Catalunya Ràdio, respectivament, a causa del sentit de l'humor del programa *L'orquestra*, de **Jordi Vendrell**. Segons Guitart, la tertúlia desenfadada de Vendrell està al servei de CIU i no compleix la Llei de Creació de Béns, motiu pel qual el programa mereix un toc d'atenció a fi de ser resituat en els límits legals. *L'orquestra* és, poc o molt, una versió *ligh*t, probablement pel seu horari d'emissió (les 15 hores), d'allò que va ser *La Mercantil Radiofònica*, on Vendrell, **Quim Monzó** i **Ramon Barnils**, personatges d'un sentit de l'humor implacable amb qualsevol classe de poder, van donar color radiofònic, de les 12 de la nit a les 3 de la matinada, a una època.

Des d'una posició tranquil·la, resulta tan ofensiu fer creació al servei d'un partit com voler intercalar, amb la suavitat que proporcione la facilitat de paraula i amb aclamacions a la Constitució, la censura en la creació. «Un toc

d'atenció» és la manera actual, segons com, de conduir al penitenciarí o a la foguera, sobretot quan es tracta de professionals com Jordi Vendrell, net de tota sospita de subordinació ideològica. Tinc constància que, tant Granados com el director de Catalunya Ràdio, s'han compromès a una correcció que implicaria un trist precedent contra l'emissora i els professionals que la treballen. I preocupa perquè ja hi ha hagut intencions en aquest sentit fins i tot amb els participants del programa: **Jesús M. Rodés**, ex-pesuc i ara director de l'Escola de Policia de Catalunya, ja va rebre «un toc d'atenció» per haver insinuat que els jesuïtes són una ordre paramilitar, cosa sobre la qual es pot discutir però no silenciar. Però tal i com està el negoci és perfectament factible atacar la llibertat d'expressió emparant-se en la llibertat d'expressió. Aquest contrasentit, per exemple, permet que el diputat **Felip Lorda**, del PSC, que és qui seriosament i des de la barrera ha pensat el cas *L'orquestra* diga amb total impunitat que «com que parlen de temes seriosos, no és un programa satíric». Bingo.